

Právnícké osoby jsou dle naší současné právní úpravy odpovědné pouze v oblasti práva správního. Chybí však ucelený právní předpis, který by zakotvil nezbytné instituty pro aplikaci a spravedlivé postižení právníků osob. Mimo jiné jde zejména o neexistenci úpravy postihu při souběhu deliktů, úpravy adhézního řízení při náhradě škody způsobené protiprávním jednáním. Stejně tak chybí komplexní upravení problematiky běhu lhůt při zániku trestnosti, zejména se to týká úpravy stavení lhůty při existenci překážky pro kterou řízení neběží, jakož i přerušení běhu lhůty, které by mělo nastat okamžikem zahájení řízení o deliktu. V současné době tedy zákony z oblasti zvláštního správního práva stanoví pouze výši a druh sankcí za porušení konkrétních povinností, které jsou takovým zákonem osobám uloženy. Výjimečně stanoví některé principy, které mají správní orgány při ukládání sankcí aplikovat.

Důsledkem tohoto stavu je nejednotnost úpravy skutkových podstat správních deliktů. Odlišují se od sebe jak jednotlivé způsoby jednání, tak zejména výše sankcí. Ta je v jednotlivých zákonech stanovena zcela různě. Například v zákoně o lihu to může být až 100 000 000 Kč, zatímco například v živnostenském zákoně lze pouze výjimečně uložit maximální pokutu ve výši 1 000 000 Kč. Nelze však mít za to, že výše sankce je takto stanovena proto, že i společenská nebezpečnost a škodlivost je u daných jednání takto výrazně odlišná. Takový rozdíl je způsoben zejména nesystematičností a nepromyšleností zákonodárce při tvorbě zákonů. Často je stanovení výše sankce zákonodárcem vedeno momentální situací ve společnosti, aniž by byly důkladně teoreticky zhodnoceny důvody pro stanovení konkrétní výše sankce. Neméně často může mít vliv při přijímání zákona i populistický aspekt.